Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 7	1. April 1907.	56. Aargang

Hvad Mormonerne tro.

(Af Ældste C. W. Penrose.)

Ofte gøres det Spørgsmaal: hvad tro Mormonerne, og hvori adskiller deres Lære sig fra andre Trosbekendelser? Man vil finde et Svar herpaa i det følgende Udtog af „Mormonismen", eller af dens vigtigste Principper, thi den indbefatter al Sandhed fra enhver Kilde. Det rette Navn for Tilhængerne af det Religionssamfund, der almindelig er kendt som Mormoner, er „Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige". Det blev organiseret efter Befaling og Autoritet af Gud, i Ny York Stat, den 6. April 1830. Den erholder alle sine Lærdomme, Ordinanser, Beskikkelser og Præstedømme ved direkte Aabenbaring.

Begyndelsesprincipper.

Evangeliets første Princip ifølge denne Kirkes Lære er Tro — Tro paa Gud, den evige Fader, og paa hans Søn, Jesus Kristus, og paa den Helligaand. Faderen er en Person, herlig og fuldkommen, og Jesus Kristus er lig ham, ja hans udtrykte Billede. Den ene er et Individ, saavel som den anden. Hver af dem er en Aand iklædt et aandeligt, skønt virkeligt og udødeligt Legeme. Aand er Substans, ikke Ulegemlighed. Den er evig i sin Væren, og ligeledes ere Elementerne i hvad, der er kendt som Materie.

Den Helligaand er ikke en legemlig Personlighed, og dens Indflydelse gennemtrænger alle Ting, og strækker sig udi hele Rummet, der er ube-

grænset og optagen af ubegrænsede Elementer; og denne Aand, idet den udgaar fra Guds Nærværelse, giver Liv og Lys til alt levende og er den Magt, hvorved alt styres, og ved hvilken Faderen og Sønnen ere allesteds nærværende. Menneskets, som et Væsen af en dobbelt Natur, er ogsaa i Lighed med Gud, som er vore Aanders Fader og vort Legemes Skaber. Jesus var den Førstefødte i Aanden, og den Enbaarne i Kødet. Alle Mænd og Kvinder ere Guds Sønner og Døtre, og Jesus er deres ældre Broder. Ved Lydighed til hans Evangelium i alle Ting, kunne Menneskene formedelst Genløsningen, som han har tilvejebragt, blive ophøjede med ham som Medarvinger til Guds Børns evige Arv, og blive ham lig og regere med ham for evig i hans uudsigelig herlige Nærværelse.

Troen paa Gud, Faderen, Sønnen og den Helligaand leder til Evangeliets andet Princip, hvilket er Omvendelse; hermed menes: Overbevisning om Synd, Anger over dens Begaaelse, og Reformation ved at afstaa derfra og ophøre dermed, samt begynde paa og vedblive med at gøre godt. Omvendelse leder til Syndsforladelse, hvilken erholdes ved Daab udført af en dertil bemyndiget Mand i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn. Daaben er det tredie af Evangeliets Principper, og bestaar i Nedsænkning i Vand, et Symbol paa Begravelse og en ny Fødsel. Dødet fra Synd ved Omvendelsen bliver den Troende begravet i det vaade Element og bragt frem deraf igen, og er saaledes født af Vand til et nyt Liv i den Herre, Jesus Kristus. Ved denne Daab erholder den omvendte Troende Syndsforladelse formedelst Kristi Blod. Han, som ikke havde syndet, døde, paa det at Syndere maatte blive frelste ved Lydighed mod hans Befalinger. Han udførte for dem, hvad de ikke selv formaaede at udføre; men hvad de selv formaa, det udfordres af dem, for at de maa have Gavn af hans Forsoning.

Saaledes renset fra Synd er den nyfødte Discipel beredet til at annamme den Helligaands Gave, og Evangeliets fjerde Princip er dens Meddelelse ved Haandspaalæggelse af Mænd, som ere kaldede og ordinerede af Gud til saaledes at handle i hans Navn. Født af Vand og af Aand bliver den genfødte et Medlem af Jesu Kristi Kirke, og er berettiget til saadanne aandelige Gaver, som han eller hun maatte ønske at erholde ved at udøve Tro. Nogle af disse ere: Visdom, Kundskab, Profeti, Syner, Tungemaal og deres Udlæggelse, Aanders Bedømmelse, Syges Helbredelse o. s. v. Alle de forskellige Tilkendegivelser af Guds Magt til Kirken i forrige Tider, nyde hans Hellige i de sidste Tider.

Den Helligaands Gave aabner Vejen til al Kundskab; den leder ind til al Sandhed, og viser os det tilkommende. Den er Trøsteren og Aabenbareren. Den vidner om Faderen og Sønnen, og sætter Dødelige i Forbindelse med dem, og virker Enighed iblandt de Hellige. Den er det sande og rette Lys givet enhver, som kommer ind i denne Verden,

men er meddelt og tilkendegivet i et højere og mere fuldkomment Maal, naar den meddeles som en Gave til den døbte, omvendte Troende. Ingen har Rettighed til at døbe eller give Haandspaalæggelse, eller forrette nogen af Kirkens Ordinanser, uden dem, som er kaldet af Gud og ordinerede til at handle i Herrens Navn. Den Beskikkelse, Apostlene i forrige Dage fik, giver ikke Mænd i vor Tid nogen Myndighed. Den var kun for dem, til hvem den blev given, og saadanne, som de bleve inspirerede og befalede til at ordinere til den samme Myndighed. Uden ny guddommelig Tilkendegivelse kan der ikke være nogen Myndighed fra Gud i vor Tid. Uden saadan Autoritet ere alle religiøse Ordinanser uden Kraft. Kun det, som er beseglet her paa Jorden af Mænd saaledes bemyndigede, er beseglet og anerkendt i Himlen.

Frafaldet.

Da Kristi Apostle bleve dræbte og deres nærmeste Eftertrædere gik bort, bleve Disciplene pinte og aflivede, og efterhaanden spredte Mørkheden sig over Verden, og hedenske Skikke bleve indblandede i Kirkens Anordninger og Ritualier, saa at den apostoliske Myndighed og sande Kristi Aand og Lærdom bleve helt forvendte. De Reformer, der senere indførtes, kun afskaffede nogle Onder og gjorde nogle Forbedringer, men hverken gengav eller kunde gengive den oprindelige Kristi Kirkes og Præstedømmes Magt og Myndighed. Sekter have formeret sig, og Religionsformer ere frembragte efter Menneskers egne Ideer, til hele Kristenheden er indbyrdes i Strid, og de Vises Visdom er traadt i Stedet for Aabenbarelsens Aand. I Stedet for det levende Guds Ord for en Rettesnor, tages Dødeliges modstridende Anskuelser for Meningen af de gamle Skrifters døde Ord.

Genoprettelsen.

I disse sidste Dage har Faderen og Sønnen ladet sig se og paany aabenbaret Evangeliet. Engle have gæstet Jorden. Johannes den Døber bragte det aaronske Præstedømme, han selv besad i sin jordiske Tilværelse. Peter, Jakob og Johannes have meddelt Mænd i vor Tid den apostoliske Myndighed, de fik af Jesus af Nazareth selv, og derhos det melchisedekske Præstedømmes Magt og Myndighed. Elias og andre af de gamle Profeter have meddelt de Nøgler, de besad, og de findes alle i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Under denne Autoritet er Kirken genoprettet efter det originale Mønster, og med den samme Aand, samme Ordinanser, Gaver og Velsignelser.

Joseph Smith var et Redskab i Herrens Haand til at paabegynde dette store Genoprettelsesværk, og aabne den sidste Husholdning, kaldet „Tidernes Fyldes". Han fik den guddommelige Myndighed under Haandspaalæggelse af disse himmelske Sendebud. Efter Aabenbaring og Befaling ordinerede han andre, og i Dag er der paa Jorden Apostler, Pro-

feter, Evangelister, Ældster, Biskopper, Præster, Lærere og Diakoner, ved guddommelig Kaldelse bemyndigede til at lære og handle i det, som tilhører Himmeriges Rige, og Guds Kraft ledsager deres Handlinger.

Tro, Omvendelse og Fødsel af Vand og af Aand, udført formedelst guddommelig Myndighed, ere nødvendige til Frelse. Der er kun een Vej. Der er noget godt ved alle Religioner, men der er, og kun kan være, een guddommelig Religion, hvilken er Jesu Kristi Evangelium. Det skal forkyndes for al Skabningen. De, som ere hensovede efter at have naaet Ansvarlighedens Alder uden at have Lejlighed til at annamme det, ville høre det i Aandeverdenen, og kunne der enten annamme eller forkaste det. Jøder, Hedninger og alle Slægter, Stammer og Tungemaal ville saaledes have Frelsens Dør aabnet for dem. Børn, som dø før de opnaa Ansvarlighed, behøve ingen Daab, thi de ere alle genløste formedelst Kristi Blod.

Menneskets Aand er det intelligente, ansvarlige Væsen, der havde en Tilværelse før denne jordiske, og vil fortsætte samme efter Døden. Den var hos eller med Faderen fra Begyndelsen, og Guds Sønner og Døtre ville efter deres Prøvestand i Kødet, gaa tilbage til ham igen, og indtil Opstandelsen dvæle i en saadan Sfære, som de have skikket sig til: de Gode hos de Retfærdiges Aander, og de Onde hos de Uretfærdige. En Aand uden Legeme kan lære, tro, omvende sig og vise Lydighed, men kan ikke blive døbt i Vand — det jordiske Renselsesmiddel.

De Dødes Forløsning.

De Levende kunne døbes for de Døde. En, som har annammet Evangeliets Ordinanser, kan staa som Repræsentant for hensovede Fædre, der ville blive retfærdiggjorte ved disse Ordinanser, som blive udførte for dem her i Kødet, paa Betingelse af Lydighed mod Evangeliet i Aandeverdenen. Ligesom Kristi Aand „prædikede til Aanderne, som vare i Forvaring", medens hans Legeme laa i Graven, saaledes prædike ogsaa hans Tjenere, der ere bemyndigede af ham, til de Døde, efterat have fuldendt deres Arbejde her paa Jorden. Ordinanser for de Døde udføres i Templer, der ere byggede efter et Mønster aabenbaret af Gud. Saaledes blive de Levende de Dødes Frelsere under Jesus Kristus, deres Befrier.

Jesu Kristi Opstandelse var Førstegrøden af de Hensovede. Alle, som har haft Liv i denne Tilværelse, ville opstaa af Graven, og faa deres Legemer igen, ligesom han gjorde, men hver efter sin Værdighed. De, som have iført sig ham ved at adlyde hans Evangelium, ville blive hans ved hans Komme, og ville blive levendegjorte ved hans Herlighed — den celestiale, der lignes ved Solens Glans. Efter et Aars Forløb, efter Herrens Tidsregning — som er et Tusind Aar — ville de andre Døde opstaa, nogle i den terrestriale Herlighed, der lignes ved Maanens Glans,

og andre i den telestiale, der lignes ved Stjernernes i deres forskellige Grader af Lys; de øvrige i et Rige uden nogen Grad af Herlighed. Alle ville blive dømte efter deres Gerninger.

Fremadskriden er den evige Orden i Skabelsen. De Fordømte ville blive straffede for Synd, eftersom guddommelig Retfærdighed skal bedømme, baade med Hensyn til Straffens Strænghed og dens Varighed. Hensigten med Straffen er at hævde Lov og forbedre Overtrædere. Tilsidst ville alle, som det er muligt at frelse, blive stillet i en tilsvarende Grad af Herlighed og Ophøjelse. Kun ville Fortabelsens Børn — de som fornægte den Helligand efter først at have annammet den, og som forsætlig gøre Misbrug af den Magt, der er dem given for at opnaa den højeste Herlighed, og som udgyde uskyldigt Blod — kun saadanne ville blive aldeles fortabte.

Deres Herlighed, som ere i Kristus og blive hans Medarvinger, bestaar i, at de skulle „faa Del i alle Ting", og følge med og for evig deltage med Faderen og Sønnen i deres herlige Værk. De ville arve Jorden, naar den er renset og kronet med Guds Nærværelse og Herlighed. De ville regere som Konger og Præster, og blive som Hoveder over dem af en lavere Grad af Herlighed i de evige Boliger.

Denne er den sidste Husholdning. I den vil Israel blive indsamlet Jerusalem blive genopbygget, og Palæstina blive Juda Sønners Bolig. Guds Udvalgte ville samle sig fra alle Nationer til Amerikas Fastland. De Hellige ville gengives deres tidlidere Ejendomme. Krig og Uro, Hungersnød og Jordskælv, Orkaner og Cykloner, Ild og Ødelæggelse, Sygdom og Død, og alle de Plager, der i gamle Dage forudsaas at ville ske, ville udgøre en Tid af Trængsel, større end man nogensinde før har kendt, og Kristus vil lade sig se udaf Himlen. Han vil udrydde de Ugudelige og regere i Zion og Jerusalem. Jorden vil blive renset fra Fordærvelsen; Paradiset vil blomstre igen; Krig vil ophøre, og Fred herske; Fjendtlighed vil borttages fra Mennesker og Dyr; Forbandelsen vil blive borttagen, og denne Klode vil blive herliggjort, og skinne i sit eget Lys udviklet til Fuldkommenhed.

Mormons Bog.

Det nittende Aarhundredes Profet blev af en Guds Engel henvist til Stedet, hvor Beretningen om Amerikas Oldtidsbeboere var opbevaret. Han kom dem i Hænde og oversatte en Del af dem i det engelske Sprog. Bogen kaldes Mormons Bog, fordi Profeten Mormon skrev en Forkortning af ældre Beretninger end hans egne, og indgraverede dem paa Metalplader i Skrifttegn omdannede fra de gamle ægyptiske. Denne Bog er senere bleven oversat i andre Sprog. Den giver en Beretning om to Folkeslag, det første udsprunget af en Kolonі ført did, da Forvirringen og Adspredelsen fra Babelstaarnet fandt Sted; den anden

nedstammede fra de Familier, der af Herren førtes derhen fra Jerusalem seks Hundrede Aar før Kristus, paa den Tid Zedekias var Konge af Judæa. Den beretter disse Folkeslags Krige, Vandringer, Religion, Fremgang og Undergang; de vare de nulevende amerikanske Indianeres Forfædre. Den beskriver ogsaa deres Stæder, Templer, Fæstninger osv. og indbefatter en Beretning om Kristi Besøg til det Land efter sin Opstandelse og Himmelfart, tilligemed Enkelthederne ved hans Handlinger, da han oprettede sin Kirke iblandt dem med de samme Principper, Forskrifter, Ordinanser, Præstedømme og Velsignelser som i Kirken paa det asiatiske Kontinent. Den omtaler ogsaa Folkets gradvise Apostasi og de Straffedomme, der kom over dem paa Grund af Ugudelighed. Mormons Bog træder ikke i Stedet for Bibelen, men er overensstemmende med og støtter den. Bibelen er Beretningen om Guds Handlemaade med sit Folk i den østlige Verdensdel; Mormons Bog er Beretningen om hans Handlemaade med sit Folk i den vestlige Verdensdel, adskilt fra og ukendt for den østliges Befolkning.

Den store Sidste-Dages Profet.

Joseph Smith erholdt fra Tid til anden Aabenbarelser fra Gud ved hans Røst, ved Englebesøg, ved Syner og ved den Helligaands Inspiration. Mange af disse ere publicerede i Pagtens Bog og i den kostelige Perle, og de tilligemed Mormons Bog og Bibelen ere Kirkens autoriserede Bøger indeholdende dens Lærdomme og Disciplin. Inspiration af den Helligaand, saaledes som den blev given til de gamle jødiske Profeter, anses af de Hellige som Aabenbaring; det tilkendegiver Guds Ord og Villie. Ethvert af Kirkens Medlemmer er berettiget til Forbindelse med Himlen ved hvilket som helst af de Midler, Gud vælger at bruge dertil. Men Aabenbaring kommer ikke efter Menneskers egen Villie. Det er Gud, som aabenbarer sit Ord, naar og paa hvilken Maade det behager ham. Aabenbaring for hele Kirken kommer kun gennem dens Hoved, og saaledes bevares Orden, og modstridende Lærdomme udelukkes.

Efter Joseph Smith havde fuldført det Arbejde, der blev ham anbetroet af Herren, beseglede han sit Vidnesbyrd med sit Blod, idet han tilligemed sin Broder Hyrum den 27. Juni 1844 blev grusomt myrdet i Carthage Fængsel i Illinois' Stat, af en maskeret Pøbel. Førend den Tid blev Kirken, som han havde stiftet efter guddommelig Befaling, udbreven fra Kirtland, Ohio, til Jackson County i Missouri, og derfra til Clay County, og senere til Hancock County, Illinois, hvor de byggede Staden Nauvoo, og et smukt Tempel efter et Mønster, givet ved guddommelig Aabenbaring. Efter Profetens og hans Broders Død blev Kirken uddreven fra Illinois og nedsatte sig i Jowa, hvor et Vinterkvarter blev bygget ved Missouriflodens Bredder, og der lod 500 af deres krigsdygtigste Mænd efter Opfordring sig hverve i de forenede Staters

Arme og marcherede til Meksiko, en March, der søger sin Lige; den øvrige Del af Kirken laa nu udsat for Farer fra Indianernes Side. I 1847 foretog Pioneererne, 143 Mænd, 3 Kvinder og 2 Børn, anført af Præsident Brigham Young deres Vandring over 1000 Miles over Sletter og Bjærge med Vogne og tilfods, og ankom til det Sted, hvor Salt Lake City nu er bygget, den 24. Juli 1847. Her begyndte de at anlægge Byer, og hertil indvandrede de Hellige Aar for Aar fra alle Verdensdele, hvor Evangeliet var baaret af Kirkens Missionærer.

Utah og Nationen.

Utah Territorium blev organiseret ifølge Kongressens Forhandling vedtaget den 9. September 1850. Brigham Young blev af de forenede Staters Præsident indsat som Guvernør, og efter at have holdt Embedet i 4 Aar blev han igen indsat til samme. Andre fremragende „Mormoner" bleve indsatte eller valgte til andre retslige Embeder. Næsten hele Befolkningen hørte til samme Kirke, og dette var Aarsag til den Ide, at Kirke og Stat vare eet og det samme i Utah; men dette var slet ikke Tilfældet. De holdtes adskilte endog i disse tidlige Tider, og Statens Anliggender bleve altid holdte adskilt fra Kirkens. Gentagne Gange gjordes Forsøg paa at faa Tilladelse til Statsregering; men paa Grund af visse Mænds Misgivelse om Tilstanden, hvilke satte Kongressen i uvenlig Stemning mod Majoriteten af Utahs Befolkning, opnaaede denne ikke sit Ønske til den 16. Juli 1894, da et Lovforslag derom blev vedtaget af Kongressen og underskrevet af Præsident Grover Cleveland. Et lovmæssigt Møde af Repræsentanter holdtes i Salt Lake City i Marts Maaned 1895; og den fuldførte Udarbejdelsen af en Grundlov den 8. Maj 1895; den blev af Folket vedtaget ved Afstemningen i November samme Aar, og Præsidentens Proklamation om Anerkendelsen af Utah som Stat i Unionen udgik den 4. Januar 1896. Aldeles Adskillelse af Kirke og Stat blev gjort til en Part af den Grundlov, og den vedbliver i Kraft den Dag i Dag. (Fortsættes S. 106.)

Gode Raad. Glem aldrig at bede lydeligt Morgen og Aften til ham, som er Giveren af alt godt. Bed ham i Løn daglig, i Hjærtets Stilhed, og med ydmyg Tak for ethvert Gode, han har skænket dig. Hvis du staar som Hoved over en Familie, bøj dig med dem i Bøn Morgen og Aften og lade dem skiftevis med dig føre Ordet i Bønnen.

Hvis du er en Prædikant, bør du ikke prædike, medmindre Gud giver dig sin Aand; thi det er forbudt.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Mandag den 1. April 1907

Frem med Sandheden!

Vi give i dette Nummer af „Stjernen" Plads for en Artikel under Titel: „Hvad de Sidste-Dages Hellige tro." Fra Tid til anden finder man i de forskellige Aviser og religiøse Blade meget fortalt om, hvad „Mormonerne" tro, og almindelig ere disse Skrivelser, enten forsætlige paa Grund af Religions-Differens, eller af Uvidenhed om det virkelige, upaalidelige, og som oftest usande og helt fejlagtige. Saaledes har for Eksempel blandt andre et Blad „Nelson Leader" i England indeholdt en lang Skrivelse fra en vis Præst i Lancashire, hvilket er et uforskammet og løgnagtigt Angreb paa de Sidste-Dages Hellige under Maske af at være en Afsløring af deres Tro og Sædelære. „Millennial Star"s Redaktør besvarede disse Angreb gennem ovennævte Blads Spalter, paavisende deres Usandhed og gendrev mange af de Bevisforsøg den indeholdt. Men de bleve gentagne Gange fremførte med saa bitre og krænkelige Udtryk, at mange af Bladets Læsere væmmedes derover. Der var ingen Forsøg gjort paa at bevise de omsatte Rygters Troværdighed, men i Stedet for toges der Tilflugt til nogle af de mest afskyelige Løgne, der var publiceret for Snese af Aar siden, uden Hensyn til Fornuft og Sømmelighed, skønt de forlængst vare blevne eksploderede.

Denne Præst erklærede, at „Mormonismen er en Religion uden Ethik", og saa skrev han en lang Tirade under Titel af „Mormonismens Ethik", men undlod at fremstille noget af hvad, man maatte forvente af Overskriften. Efter adskillige andre Forsøg paa at faa Sandheden anerkendt, sendte vi „Nelson Leader" denne vor Artikel, tilligemed en indledende Forklaring om Hensigten dermed, men dens Optagelse i Bladet blev os nægtet af helt uforsvarlige Grunde. Det var villig til at publicere en Masse Løgne og Bagvadskelser om de Sidste-Dages Hellige og deres Religion, men vilde ikke give Plads til hvad, de virkelig tro, saa at dens Læsere maatte faa Sandheden i Stedet for skammelige Løgne og nedrige Bagtalelser.

Til Fordel for Stjernens Læsere, som maatte ønske at vide noget om Lærdommen, Troen og Disciplinen af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, give vi i dette Nummer Oversættelsen af Apostel C. W. Penroses Artikel i Millennial Star. Dens Indhold er Svar paa de mange Spørgsmaal, der gøres om vor Tro, Lære, Organisation, Fremgangsmaade o. s. v. og hvert Svar er givet kort og letfatteligt. De,

som befatte sig med at bestride Mormonismen, som er Herrens Værk, ønske ikke den Oplysning, Artiklen byder dem, men ville vedblive i deres Daarskab, tilskyndet af ham, som var Sandhedens Fjende og Løgnens Fader fra Begyndelsen af. Et af de bedste Kendetegn, hvorpaa man kan kende en Guds Tjener fra Satans Tjenere er denne: Guds Tjenere frembære i Ydmyghed det uforfalskede Evangelium, forkyndt af Jesus og Apostlerne i deres Dage uden Betaling, og som nu i vore Dage atter forkyndes, og hvis Ordinanser, Bestyrelse og Missionsarbejde udføres uden Belønning af Mennesker, alene for at tjene Herren og gøre hans Villie og gavne deres Medmennesker — et sandt Kærligheds Værk; hvorimod de, som tjene den anden Fyrste, gaa frem i Hovmodighed med Had og Hævn, Løgn og Bagvadskelse, bestride Sandheden, forkynde et „andet Evangelium", forfalsket, opfundet af Mennesker; iklædt et Gudfrygtigheds Skin, fornægte de Evangeliets Kraft og gøre „Gudstjenesten" til en Pengeforretning, hvor enhver Gerning maa betales kontant; de lade Menneskene i Uvidenhed for selv at drage Fordel deraf. Men Sandheden vil tilsidst sejre og dens Fjende med alle hans Tjenere blive bundne og kastede i det yderste Mørke.

Afløsning. Ældste Niels J. Larsen, der ankom til København den 6. Marts 1907, og hvis Hustru var rejst forud paa Besøg i Malmø, fandt hende afgaaet ved Døden kort før hans Ankomst. Paa Grund af Ligets Forsendelse hjem til Utah løses Ældste Larsen fra sin Beskikkelse i Missionen for at ledsage Liget til Begravelsen hjemme. Hans Brødre og Venner i Skandinavien kondolere i denne hans dybe og uventede Sorg. Han sejlede herfra med Damperen „Hellig Olaf" den 21. Marts for New York.

Flytning. Ældste Niels W. Knudsen fra Trondhjems til Kobenhavns Konference.

Oplysning ønskes om en Pakke, der blev henlagt paa Missionskontoret i Kristiania i Juni 1905 og var adresseret til Christian Olsen, Josephs Hede pr. Frederikshavn, Danmark. Pakken er bortkommet, og Oplysning om samme ønskes af Martinus Nielsen, Vesselsgade 7, Trondhjem.

Godt Raad. Staa Herrens Værk bi med din Tro, Bøn og Midler; thi „Troen uden Gerning er død".

Hvad Mormonerne tro.

(Fortsat fra Side 103.)

Celestialt Ægteskab.

Læren om celestialt Ægteskab, det vil sige evigt Ægteskab, hører til de Sidste-Dages Helliges Tro. Formedelst den Myndighed, der tilhører Kirkens Hoved, er det, som saaledes beseglés paa Jorden, ogsaa beseglet i Himlen; og den Mand og Kvinde, der af denne Autoritet blive forenede i en evig Pagt, ere vicde for evig. Saadant var Adams og Evas Ægteskab, før Døden kom ved Synd. Forløsningen ved Kristus genbragte dem til deres tidligste Tilstand, og de staa som Hoved for deres Efterkommere, udødelige, fuldkomne og evige. Formedelst Lydighed og Troskab mod Guds Love kunne Mænd og Kvinder opnaa en lignende Tilstand og nyde en uendelig Lyksalighed, og som Paulus siger: „hverken er Manden uden Kvinden, ejheller Kvinden uden Manden i Herren." Familien, Hjemmet, Slægtskabet mellem Forældre og Børn er den Basis, hvorpaa baade den jordiske og evige Lyksalighed hviler, og da Formerelsen er vedvarende, er de Frelstes Herlighed, der dvæle i Guds og de Helliges Nærværelse, derfor evig.

Kirkens Organisation og Bestyrelse.

Bestyrelsen af Jesu Kristi Kirke hviler paa dem, der ere guddommelig beskikkede dertil, og ere blevne opholdte af Samfundet, hvor alting afgøres ved almindeligt Bifald. Øverst staar Guds Profet, Seer og Aabenbarer med to Raadgivere; disse tre saaledes udvalgte udgøre det første Præsidentskab, der raader over Kirken i hele Verden. Dernæst staa de tolv Apostle, der udgøre et Raad med samme Autoritet som det første Præsidentskab, og som i Tilfælde af Præsidentens Død eller Afsættelse udgøre Kirkens Præsidentskab. De ordne Kirkens Anliggender i hele Verden under Ledelse af det første Præsidentskab.

Patriarkerne ere Evangelister, og ere ordinerede hovedsagelig til at udtale Velsignelser paa de Hellige under Haandspaalæggelse, erklære disses Nedstammelse og forudsige Begivenheder, i hvilke de ville tage Del baade i dette Liv og i Evigheden. Der er een Patriark over hele Kirken, der har Myndighed til at velsigne alle dens Embedsmænd og Medlemmer, fra den største til den mindste; thi han holder Autoritet dertil. Der er ogsaa andre Patriarker, som have Autoritet i de forskellige Zions Stave, hvor de ere beskikkede, og hvor de velsigne Guds Hellige.

De Halvsjerds ere en Afdeling af Ældster, der udgøre et Tillæg til Apostelskabet og virke under dettes Ledelse. Syv af dem præsidere over denne Afdeling. Der er 150 af disse Kvorummer, som de kaldes, hver præsideret over af syv af deres Kvorum. og alle under Ledelse af de

første syv Præsidenter. De udgøre i det væsentligste Kirkens Missionærkorps. Højpræster og Ældster, som ikke høre til ovennævnte Raad, ere lokale eller Hjemme-Embedsmænd, men kunne ogsaa kaldes til Missioner udenlands, naar det er nødvendigt. 96 Ældster udgøre et Kvorum, under Præsidium af tre af deres Antal. Der er mange af disse Kvorummer, og alle disse Embedsmænd bære det hellige Præstedømme efter den melchisedekske Orden.

Biskopper staa øverst i det aaronske eller mindre Præstedømme, der er et Tillæg til det højere eller melchisedekske. Tre af dem udgøre et præsiderende Bispedømme i Kirken. Andre Biskopper have Raadighed over „Ward" (Menigheder) i Kirken, og deres Hverv er at forvalte Kirkens timelige Anliggender. Præster, af hvilke 48 udgøre et Kvorum, og over hvem en Biskop og to Raadgivere præsidere; Lærere, af hvilke 24 danne et Kvorum under Præsidium af tre af deres Antal; Diakoner, af hvilke 12 danne et Kvorum, ligeledes under Præsidium af tre af deres Antal, udgøre Resten af det mindre Præstedømmes Organisation.

Apostler, Halvfjerds, Højpræster og Ældster maa prædike, døbe og give Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, og tillige fungere i de forskellige Kaldelser tilhørende det aaronske Præstedømme, eftersom det højere indbefatter det mindre. Præster maa prædike, lære og døbe til Syndsforladelse, men kunne ikke meddele den Helligaands Gave under Haandspaalæggelse. Lærere besøge Medlemmerne og efterse, at der ingen Ugudelighed øves i Kirken. Diakoner udføre Pligter i timelig Henseende under Biskoppens Vejledning.

En Biskop skulde være af aaronisk Nedstammelse, men af Mangel paa en saadan vælges en Højpræst, der da ordineres til Biskop. Tillige med sine to Raadgivere, der ligeledes ere Højpræster, bestyrer han et organiseret „Ward", og er Dommer i Tilfælde af Overtrædelser og i Stridsspørgsmaal mellem Medlemmer. Appel tillades dog til Højraadet. Medlemmerne, der ere bosiddende i et efter Bestemmelse begrænset Distrikt, udgøre et „Ward". Flere saadanne Ward, almindeligvis beliggende i eet County, er organiseret til en „Stav", der er under Præsidium af tre Højpræster. Et Højraad, der bestaar af 12 Højpræster, udgøre en kirkelig Domstol, til hvilken Appel fra Biskoppens Domfældelse tillades. Den er under Præsidium af Stavens Præsidentskab, der raader over alle Ward i Staven og over deres Embedsmænd. Der er nu 55 af disse Zions Stave og tillige et Antal Missions- og Konference-Organisationer. Et Højraads Domfældelse kan lægges for Kirkens Præsidentskab til Gennemsyn og Rettelse.

Alle Kirkens Embedsmænd præsenteres to Gange hvert Aar for den samlede Kirke, for at anerkendes eller forkastes; og Stavs- og Ward-Autoriteterne komme under samme Regel. Alle tjene uden nogen fast Belønning; kun de, hvis Tid bestandig optages med Kirkens Arbejde

underholdes, eller tildels støttes af Kirkens Midler efter deres Trang. Missionærer lønnes ikke, men rejse enten paa egen Bekostning eller stolende paa Venners Hjælp, som Herren vil opreise for dem. Kirkens Indkomst er Tienden; Tiendedelen af Medlemmernes Indkomst eller Tillæg aarlig er Tienden. Det er en frivillig Gave eller Offer, ikke en Takst. Templer, Kirkebygninger o. s. v. bygges og understøttes udaf Tienden, og store Summer udbetales til de Fattiges Underhold og til Hjælp ved Anlæg af nye Byer.

Den 1ste Søndag i hver Maaned holdes Faste, og det, som spares derved, gives til Hjælp for de Fattige. Biskoppen har Varetægt over dem, som trænge til Hjælp, og det fordres af ham, at han skal se til, at ingen lider Nød.

Medvirkende Foreninger.

Hjælpeforeningerne, af hvilke der findes een i hvert Ward bestaaende af Kvinder, ere organiserede medvirkende Foreninger, der ogsaa betjene de Fattige, Gamle og Syge, og hjælpe til ved Begravelse af de Døde. De holde deres egne Forsamlinger eller Møder for Undervisning i Kvindens Virksomhed, og i intellektuel, moralsk og aandelig Udvikling. De yngre Kvinder, og ligeledes de unge Mænd, ere organiserede til Fælles-Uddannelsesforeninger, hvilke de selv bestyre hver for sig, men undertiden holdes ogsaa Fællesmøder. Børneforeningerne ere Organisationer af Børnene under Alderen for de andres Bestyrelser; de ere til Undervisning om Evangeliets Principper og moralsk Opførsel. „Religionsklasser" ere tillige organiserede i hvert Ward med det Formaal, at give Børnene systematisk Undervisning om Religionens Principper og Lærdomme, og saaledes forsyne dem med den Slags Undervisning, der ikke tillades i Kommuneskolerne, hvor al religiøs Undervisning er forbudt.

Der er Søndagsskoler i hvert Ward og Zions Stav, i Forbindelse med Søndagsskoleforeningen, hvilke alle ere tilfulde organiserede og bestyrede.

Under Bestyrelse af Komitteer, udnævnte af Kirke- eller Wardautoriteterne, er der gjort Omsorg for de for Kirkens Medlemmer passende Forlystelser. Musik yndes og udvikles overalt, baade vokalsk og instrumentalsk.

Uddannelse er et væsentligt Øjemed med Kirkens System, og derfor underholdes Akademier og Højskoler efterhvor Midlerne strække til. Al Sandhed holdes for at være guddommelig, og et almindelig anerkendt Valgsprog lyder: „Guds Herlighed bestaar i Intelligens." Kommuneskolerne ere særskilte fra Kirkeskolerne, og ere aldeles under Statens Bestyrelse; ingen sekterisk eller religiøs Undervisning tillades i dem. De understøttes ved den aarlige Takst, og Adgang er ens fri for alles Børn.

Guddommelig Autoritet.

Det, hvorved „Mormonismen" i Særdeleshed adskiller sig fra de andre „kristne" Trosbekendelser, er dens Paastand at være af direkte guddommelig Oprindelse. Aabenbaring fra Gud — saa vel i vor Tid og Fremtiden som i den forbigangne — til Kirken gennem dens jordiske Hoved, og til hvert Medlem, der søger den for sin Vejledning, er et Grundprincip i de Sidste-Dages Helliges Tro. Guddommelig Fuldmagt er forbunden dermed. Kirken er i Virkelighed Kristi Kirke; thi han oprettede den ved sine personlige Aabenbarelser, og fremdeles vejleder den ved Aabenbaring og Inspiration, og dens Embedsmænd erholde deres Beskikkelser ved hans Vejledning. Den Helligaand er hos og med Kirken akkurat som hos den oprindelige Kirke og med de gamle Profeter.

Saaledes er hvad, der almindelig kaldes „Mormonismen", for dens Tilhængere i Sandhed Guds Værk, af Oprindelse hos ham, udviklet og forkyndt efter hans Befalinger og bestaaende formedelst hans Almagt; og den vil derfor bestaa og sejre over al Modstand, spredes over hele Jorden, berede Vejen for Kristi anden Tilkommelse og Jordens Forløsning og Genfødelse. Hver Sjæl, som annammer den i sand Oprigtighed, har Krav paa et Vidnesbyrd fra Gud om dens Sandhed, og heri ligger dens Styrke og Enighed og Livskraft.

Den fører ingen Krig uden med Usandhed. Den bekriger ingen Nation, Sekt eller Samfund. Den bruger ingen Tvang. Den er Jesu Kristi Evangelium, Kirke og Autoritet, gengivet til Jorden i de sidste Dage og for sidste Gang; derfor vil den sejre og fylde Jorden med Lys og Sandhed, til Mørket skal vige og Satan blive bunden; og denne Verdens Riger skal vorde Guds og Kristi Rige; og han skal regere over den genløste Jord for evig.

Zion, de Helliges Hjem.

(Fortsat fra S. 96.)

Landets Beskaffenhed — Kvæg- og Faareavl o. s. v.

Naturen har inddelt Vestens Stater i Dale adskilte fra hverandre ved Bjærge og Bakker. De vigtigste af Utahs Dale ere Saltsødalen, Utahdalen, Sanpete og Sevier Dalene, Cache, Tooele, Cedar, Bearlake og en Del mindre Dale. Ned i disse flyde Bjærgenes mange Vandstrømme, der forhen kun fulgte de Furer, de selv havde slidt; men nu have flittige Farmere lagt Beslag paa Strømmenes Tjenstdygtighed og ved Dæmninger og udgravede Kanaler fordelt dem og ført dem ad Hundreder nye Veje ud over de før tørre, men nu meget frugtbare Dale. Disse Farmere stole ikke som her i Europa paa Himmelens Skyer til at væde

Markens Grøde med deres Taarer, men maa dog stole paa Vinterens Sne at samle sig paa Bjærgtoppene, hvor en stor Del deraf kan bevares til i Sommerens Løb at forsyne Bækkene tilstrækkelig for den da nødvendige kunstige Vanding af Mark og Have. Den dyrkede Jord plantes i Rader med Furer imellem hver, hvorigennem Vandet ledes i smaa Strømme, der saaledes væde Jorden. Om to eller flere Uger er den atter tør, og Vandingen maa gentages paa samme Maade. Farmerne organisere sig i retmæssige Selskaber, saa at hver er sikker paa sin rette procent af det Vand, Strømmen yder, og han kan sagsøge den, der gør Brud paa hans Rettigheder i denne Henseende, ligesom i enhver anden Sag. Naar Sommerens Varme er forbi, tillades en stor Del af Vandet at flyde ned ad sine gamle Senge ud i Søerne hele Vinteren til i Maj eller Juni Maaned. Paa mange Steder er der opkastet eller bygget af Sten stærke Dæmninger, hvor meget Vand saaledes kan samles til Afbenyttelse om Sommeren, og flere saadanne Vandbeholdere bygges Aar for Aar paa dertil passende Steder. At eje en saadan Vandbeholder er lige saa godt som en Kapital indsat i Banken.

De vigtigste af Utahs Floder ere Jordan, Provo, Weber, Bear, Spanish Fork og Sevier River, og af Søer ere de vigtigste næst den store Salt Sø, Utah- og Bear-Lake, foruden adskillige mindre, af hvilke nogle ligge 8 á 10,000 Fod over Havfladen, og dog ere vel forsynede med de fineste Ørreder og mindre Fisk, som ogsaa findes i de fleste Strømme,

Skønt mange af Utahs Bjærge ere meget stejle, have dog Størstedelen af dem lange Skraaninger, saa at Heste, Kvæg og Faar uden Vanskelighed kunnne drives op og over dem, og man kører meget bekvemt fra den ene Dal over i den anden, hvor Vejene gennem Bjærgpassene ere jævnede nok for Færdsel. Hvor Bjærgenes sydlige Sider ere stejle, sker der ofte store Sneskred om Vinteren og Foraaret, naar der er faldet megen Sne, og Jordskorpen paa Grund af Tøvejr er vaad. Aarlig hører man om saadanne Skred, hvorved de Uforvarende omkomme. Eftersom Utah før de Hvides Ankomst var et øde Land, fandtes Skovene kun højt oppe i Bjærgene og mest paa disses nordlige Sider, hvor Sneen laa længst ud paa Sommeren. Dalene vare tørre, og Træer kunde ikke vokse uden lige ved Bækkene, hvor der ogsaa hist og her findes smaa Grupper af en Slags Piil (Cottonwood). Der er derfor kun en ringe Del af Utah begroet med Skove og de bedste Træer ere for længe siden gjort Brug af, saa at næsten alt Tømmer nu maa indføres fra andre Stater, der ere bedre forsynede i denne Henseende. Men paa Grund af de mange Jernbaner i Landet bliver dog Tømmeret ikke overdrevent dyrt. I Bjærgkløfterne, hvor Bjærgene ere ligesom aabnede, saa at man ser meget af, hvad Underlagene ere, finder man ofte de forskellige Metaller, Stene, Kul og andet stikke frem, og paa

saadanne Steder har man let Adgang til disse. Kullene især tages mest ud af Bjærgets Sider, hvor Lagene gerne skraa lidt nedad. Paa mange Steder er der stor Bjærgværksdrift, og Byer ere anlagte for Minearbejderne og de Handlende; Arbejdslønnen er almindeligvis høj paa disse Steder. Om Minernes Virksomhed og Produkter ville vi senere hen skrive et Kapitel.

Da Bjærgene ere ubrugelige for Agerdyrkning, dels paa Grund af deres høje Beliggenhed, og dels fordi de ikke fordelagtig kunne vandes, benyttes de om Sommeren til Græsgange til Heste og Kvæg, dog mest for Faar. Utah alene havde ifølge Statistiken i 1905 af Faar 2 Millioner, af Lam over 1 Million, hver til en Værdi af 8 á 10 Kroner, ialt 25 á 30 Millioner Kroner. Ulden, der blev klippet af dem, var gennemsnitlig $6^{87}/_{100}$ Pund af hver á 75 Øre pr. Pund, ialt 5 Kr. og 15 Øre hver, eller cirka $15^{1}/_{2}$ Million Kroner. Af Heste, Muldyr og Hornkvæg var der en Værdi af 21 Millioner Kroner.

Om Sommeren vogtes Faarene paa Bjærgene i Flokke af fra 2000 til 4000. Ved hver er der to eller flere Hyrder med nogle Hunde til Hjælp for at spare paa Benene. De føre med sig en Vogn og Telt, der udgør deres Hjem Sommer og Vinter, thi de ere altid paa Felten med Faarene. Om Efteraaret drives de udaf Bjærgene og vogtes gennem Vinteren paa store Sletter, som ikke kunne opdyrkes af Mangel paa Vand, men hvis Areal stadig formindskes paa Grund af ny Bosættelse og Landoptagelse. Der leve Faarene mest af Løvet og de unge Kviste paa Buskene, der lidt kunne lignes ved Lyng. De komme aldrig under Tag og ere følgelig udsatte for alle Vejrligets Omskiftelser ligesom Urterne paa Marken. Hyrden bor i sin Vogn, koger og steger sin Mad paa sit lille Komfur der, og spiser, drikker, læser, skriver, synger, sover og vaagner i samme lille Bolig. Der er gerne to sammen for Selskabs og Sikkerheds Skyld. Lammene fødes altsaa ogsaa paa aaben Mark, og mange af dem uundgaaelig omkomme af Kulde, Regn og Slud. Det samme sker ogsaa ofte med de gamle Faar, hvorfor Faareavlen langtfra er en sikker Næringsvej i de vestlige Stater. De, som drive den, maa lære alle Forholdene at kende for at vente Udbytte deraf. Ulden fra Vesten gaar over hele Verden paa Grund af dens Kvalitet, og bliver dels blandet med Uld fra andre Klimater.

Angaaende Heste og Hornkvæg har Utahs Farmere i mange Aar avlet Kreaturer af den mest yndede Slags indførte fra Frankrig og andre Lande, saa at de ikke staa tilbage for andre Dele af Amerika i saa Henseende. Det samme er Tilfældet med Faarene, der i de sidste 30 Aar ere saa meget forbedrede, at de nu ere dobbelt saa gode gennemgaaende som dengang.

Paa Svin er der ingen Mangel i Utah. (Vi mene hermed just ikke dem, der har gjort sig selv til Svin.) De indespærres om Sommeren

og lades efter Høsten løs paa Marken, hvor de sørge for sig selv i nogle Maaneder. Dette gør sit til, at Svinet og følgelig Flæsket, er mere sundt, end hvor det bestandig er indespærret.

Alt Slags Fjerkræ trives i Utah og ved ordentlig Behandling giver godt Udbytte. Farmerne ere almindeligvis vel forsynede med Høns og Kalkuner, og en Del have Gæs, Ænder og Duer.

Mange af Utahs Farmere have foruden deres Farmhjem ogsaa et Hjem i den nærliggende Landsby, hvor de bo om Efteraaret og Vinteren, for at deres Familier bedre kunne have Adgang til Skolerne, Gudstjenester, Forlystelser og Forretningshusene; dog er der Skolehuse byggede udenfor Landsbyerne i hvert Skoledistrict, og de samme Forholdsregler iagttages der som inde i Byerne. Til Arbejdet paa Landejendommen bruges de allerbedste og nyeste Redskaber og Maskiner, der altid kunne købes paa Afbetaling; tillige finder man gerne en bekvem Bolig, om ikke altid just en smuk Villa, forsynet med alt, hvad Familien har Trang for eller Lyst til, efter Omstændighederne. Af Kornsorter avles mest Hvede, der næsten udelukkende er Nationens Brødsort, men tillige avles der Byg og Havre, og af disse tre Sorter Korn er der Udførsel fra Utah til andre Stater, ja endog til Asien og undertiden til Europa. Ligeledes avles der noget Rug og Mais og lidt Boghvede. Kartofler dyrkes og trives, og de bedste i Verden haves gerne i Rigelighed baade for Brug hjemme og for Udførsel. Da der nu er store Sukkerfabrikker anlagt paa mange Steder, af Naturen vel skikkede dertil, plantes der i store Udstrækninger Sukkerroer, der giver Farmeren mere Udbytte end ved nogen anden Brug af sin Jord; og Roens Dyrkning giver tillige meget Arbejde for Utahs Drenge og Piger i Ferietiden om Sommeren, hvorved disse selv kunne erhverve sig i deres Ansigts Sved f. Eks. en Cykel, en ny Klædning, et Instrument eller anden Luksusartikkel. De fleste af Utahs Farmere have lært, at det betaler sig i Længden at have et godt Piano eller Orgel i Hjemmet, eller andet Instrument, der gør sit til at modvirke den hos de Unge paa Landet saa hyppige Lyst til at søge Beskæftigelse i de større Stæder, hvor de saa let kunne ledes paa Afveje af forføreriske Tillokkelser. (Fortsættes.)

Indhold:

Hvad Mormonerne tro. 97, 107
Gode Raad 103
Redaktionelt:
Frem med Sandheden! 104
Afløsning 105
Flytning 105
Oplysning ønskes 105
Zion, de Helliges Hjem 109

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).